

We e-mailen ons kapot ;-)

We geloven dat internetten, e-mailen, nulzessen en WAP-pen ons leven makkelijker maken, maar krijgen het er alleen maar drukker van. Behalve Maurice de Hond dan. Die weet precies hoe je het leuk houdt, die nieuwe economie.

ALAIN VAN DER HORST & MARCEL VAN ROOSMALEN

Ontzettend lang geleden zong Doe Maar er al een liedje over ("Ze zeggen, er is haast geen tijd, geen tijd, en hebben daarom altijd haast en spijt, spijt..."). De fans van toen, die het fenomeen mobiele telefonie hooguit kenden uit Miami Vice, waarin de helden met behulp van een zwart gevaarte af en toe draadloos over cocainevangsten communiceerden vormen de e-mailende en nulzessende *working class* van nu. Door nostalgie gedreven, dat wel, maar ook weer niet weemoedig, trekken ze naar de concerten die Doe Maar sinds de strak geregisseerde comeback geeft. De vier muzikanten wilden eindelijk ook wel eens cashen. Dat streven werd mede mogelijk gemaakt door Dutchtone, een van de vijf aanbieders van mobiel bellen in Nederland. Maar tijd is er ondertussen nog steeds haast niet. En dat is gek, want de informatie- en communicatietechnologie zou ons leven toch aangenamer maken? Makkelijker ook? Omdat allerlei routinematige handelingen niet meer hoefden, en er dus tijd over zou blijven voor zinniger zaken? Waar z'jn eigenlijk al die vrije uren die de Dutchtones, de Libertels, de Let'sbuyit.com's, de Microsofts en de Nokia's ons beloven?

De Amerikaanse Harvard-econome Juliet Schor vroeg zich een jaar of tien geleden iets dergelijks af. Ze ging op onderzoek, schreef haar bevindingen op in een boek dat ze de titel *The Overworked American* gaf (de Amerikaanse mens was dwars tegen alle verwachtingen in meer in plaats van minder tijd aan werk gaan besteden) en was op slag beroemd. Iedereen voelde zich weliswaar drukdruk, maar schoof dat rationeel terzijde als aanstellerij. Het k—n namelijk niet, want de technologische vooruitgang, de automatisering en de arbeidstijdverkorting genereerden immers vrije tijd.

Zo werkt het niet, had Schor ontdekt, en die constatering sloeg aan. Ter illustratie legde ze in haar boek een leuke link met de huisvrouw uit de jaren vijftig en zestig. Die kreeg het met de komst van stofzuiger en wasmachine dus *niet* rustiger. Simpelweg omdat de eisen aan het huishouden prompt werden opgeschroefd. Kon een kek jurkje eerst € desnoods besprenkeld met wat eau de cologne € best drie dagen achtereen gedragen worden, met zo'n handig machien in huis werd een dag het onverbiddelijke maximum.

Toevallig hield internetprovider Planet Internet rond Pasen een enqu te onder de eigen abonnees over de eigentijdse variant op dat verschijnsel. Een derde van de respondenten bleek tijdens de paasdagen door te werken, net zoals ze dat trouwens in normale weekends doen. Niks vijf uur, bureau leeg, antwoordapparaat aan en opgeruimd naar de wekelijkse vrimibo. De muur tussen zakelijk en privé is weg. Als je buiten je werktijd en werkplek met gsm en e-mail kunt doorcommuniceren, dan

doe je dat kennelijk ook gewoon. Bijna alle deelnemers aan de enquête verzonden hun antwoorden nog tijdens de paasdagen. Slechts een enkeling had gewacht tot de werkweek weer begonnen was. Leuk hoor, die nieuwe economie. Maar onze opperinternetter Maurice de Hond, die al in 1995 voorspelde waarover we ons vandaag zo druk maken, blijft blij doen. Stralend draagt hij u vanaf een snelle catamaran in een KPN-commercial op: "Bel me op mijn 06. En het bedrijf dat hij onlangs naar de beurs bracht, heeft hij doodleuk Newconomy genoemd. Zou hij beseffen wat hij aanricht?"

Een dag na de beursgang is het prettig toeven in het hoofdkantoor van Newconomy in de Bijlmer. Dat is niet zo vreemd. De koers is tegen alle verwachtingen in met een Eurodubbeltje gestegen. Newconomy-baas De Hond heeft al zijn medewerkers verteld dat dit een geweldig begin is. De balie van de receptioniste ligt vol bloemstukken van collega's uit de nieuwe economie die er net zo over denken. Van buiten ziet het hoofdkantoor er een beetje zielig uit: een metalen kubus op een achteraf gelegen industrieterrein. Binnen is alles beter. In een beschouwende bui trekt Maurice, -bij Newconomy heeft iedereen een voornaam - graag een parallel met de nieuwe technologie. Daarvan zeggen ze ook dat het niet deugt, maar wie verder durft te kijken, ziet niets dan moois.

Bezoekers worden ontvangen in de "wel.com", een ruimte met een giga-zitzak en kunstgras aan de muur. Alles heeft vrolijke kleuren en overal hangen vissenkommen met grote gouden vissen.

Wat opvalt: de Newconomy-mens is een druk type. Iedereen mailt, SMS't of belt elkaar mobiel. De secretaresse piept de "lampenophangman" op, die met een kroonluchter in de hand op een steiger staat. Of-ie koffie wil.

Omdat Maurice druk is - Even een triomfgevoel verwerken na het interview met Jeroen Pauw - geeft z'n secretaresse een rondleiding. Ze vertelt dat Maurice paranormaal begaafd is. Die geeft dat later grif toe. "Mijn gave is dat ik weet welk getal iemand in z'n hoofd heeft. Ik zei nog tegen Pauw: "Jij denkt aan 11,? Het hoofdkantoor is vooral leuk, vertelt de secretaresse. En dat klopt. Alles is, eh..., een beetje vreemd. In de "pilotroom" denkt Maurice na in z'n vliegtuigstoel, in de "geisha-ruimte" komt-ie tot rust en in de "blokhut", waar alles van hout is, praat hij met vreemden. En dan is er ook nog die ruimte met lange tafels waar jongens met wallen onder de ogen naar beeldschermen staren. Het is de Newcademy, een prive-klasje waar Maurice mensen voor een flink bedrag van de oude naar de nieuwe economie brengt.

Alles wat Maurice zegt en doet is al eerder gedaan. Niets is nieuw. In Nederland staat hij bekend als internet-goeroe, maar zijn ideeën kopieert-ie uit het buitenland. De formule van Newconomy - een verzameling internetbedrijfjes die onder een naam naar de beurs gaan - bestaat in Duitsland en Zweden al in tientallen varianten. Voor de rest komen al z'n denkbeelden uit Amerika.

Wij Nederlanders lopen volgens De Hond inmiddels zo ver achter dat het helemaal geen zin heeft om zelf dingen te verzinnen. Tegen iedereen met een nieuw idee zegt hij: "Ga jij nou eerst maar een paar maanden naar Amerika. Alles wat wij hier

bedenken is daar al tien keer gedaan.”

Nederland is het land van de nitwits. Wij weten niets, lopen jaren achter en vinden al die nieuwe communicatiemiddelen maar vermoeiend. Dat krijg je met een minister-president die niet kan e-mailen. En dat terwijl het zo fijn kan zijn. Als Maurice de Hond met een bleek gezicht en bloeddoorlopen ogen de blokhut binnenkomt, zegt hij zich kiplekker te voelen. Hij heeft last van stoten adrenaline die van onder naar boven gieren. Da's normaal in spannende tijden.

Vanmorgen om vijf uur zat-ie al te mailen. Nu, vijftien interviews en drie zakelijke gesprekken later, begint de werkdag pas echt. De techno-revolutie is een feest en wie dat niet begrijpt is gek.

Gaat dat van die huisvrouw en haar wasmachine nou ook op in de nieuwe economie?

“Mijn vader begon te werken toen-ie elf was. Hij werkte dag en nacht, zes dagen per week. Je hebt het zo druk als je zelf wilt. Als routinematige activiteiten door ICT worden overgenomen, heb je twee keuzen. Of je besteedt de vrijgekomen uren aan hobby's, of je gaat nog meer werken.”

Is je eigen leven rustiger of onrustiger geworden?

“Je neemt meer op je hals. Omdat je ook meer aankan. De efficiency van wat ik doe is toegenomen. Daar heeft internet voor gezorgd. Laten we eens over dit interview spreken. Normaal zouden jullie het getypt hebben en gefaxt hebben naar mij. Ik zou aantekeningen maken. Maar mijn handschrift is niet te lezen. Dan zouden jullie bellen. Maar dan ben ik even weg. Dan bel ik terug, maar zijn jullie er niet. Wat nu gaat gebeuren: je stuurt een attachment in een Word-document, ik zet even – “wijzigingen bijhouden”, zodat je het in het rood ziet staan en dat stuur ik, klik, terug. Vele malen sneller en handiger. Als ik zeg “send” is het uit mijn hoofd!

Dat kan toch ook gewoon per telefoon?

“Vroeger had ik van die lijstjes: die bellen, dit doen, dat niet vergeten. Nu ben ik in mijn hoofd veel vrijer. Vandaag bijvoorbeeld zou iemand een pakje afleveren. Hoeveel tijd het mij wel niet gekost heeft om die persoon aan de lijn te krijgen. Wat een energie. Als ik e-mail met hem gehad had, was het meteen geregeld.

Hoe ik vroeger in vakanties ook deed. Altijd belde ik een of twee keer per dag naar de zaak. Of alles in orde was. Zij hadden dan het faxnummer van mijn hotel. Dus kon er altijd een fax liggen en moest je actie ondernemen. Maar als je dan in Amerika was, zat je door dat tijdsverschil meteen knel.

Ik vind het leuk om in Amerika op vakantie te gaan. Vooral het westen. Een beetje trekken, prachtig. Nu prik ik 's morgens m'n laptop in, even downloaden, de e-mails, ook meteen het Nederlandse nieuws en dan ben ik klaar voor de rest van de dag. Kost een half uurtje.”

En als nou net iets later een belangrijk mailtje binnenkomt?

“Ik ga me niet gek zitten maken. Dat zit in je karakter. Ik vind: e-mail moet een omloopsnelheid hebben van 24 uur. Dus de volgende ochtend is vroeg genoeg. Als ze eerder antwoord willen, moeten ze bellen. Waar heb ik m'n telefoon trouwens? Het is een WAP-telefoon.”

Staat die aan of uit?

“Aan. Sowieso. Maar wel vaak stil. Dat ik ‘m voel trillen als-ie gaat. Zo vaak is dat niet meer, gelukkig. Ik heb mijn nummer veranderd. Mijn nieuwe nummer is maar bij een beperkt aantal mensen bekend. Het oude nummer heb ik op XOIP gezet, X O I P. Dat betekent dat een voicemail onmiddellijk naar m'n e-mail gestuurd wordt. Niet als tekst, maar als WAV-filetje. Dat schrijf je W A V. Dat luister ik dus allemaal via mijn e-mail af. 's Morgens, want ik ben altijd heel vroeg wakker!

Waarschijnlijk ben je de enige in Nederland die zo ver is. Ergert je dat? “OHeel veel mensen XOIP-en. Maar als je bedoelt of ik zaken doe met bedrijven die geen e-mail hebben. Nee. Dan neem ik absoluut een andere leverancier.”

Wat gaat er nog meer veranderen? Het straatbeeld? Videotheken verdwijnen?

“De echte aanval op de oude wereld is nog niet begonnen, maar die clash komt geheid. Kijk eens naar Amazon.com in Amerika. Per jaar gaat de omzet met factor drie omhoog. Als die groei doorzet - en waarom niet - hebben ze over twee, drie jaar twintig procent van de boekenmarkt te pakken en is dertig procent van de oude boekwinkels verdwenen. Er komt een totale shake-out. Het funshoppen wordt steeds zwaarder aangekleed en het runshoppen gaat steeds meer naar de virtuele structuren. Kennen jullie Nike-town in New York? Dat is niet meer winkelen, dat is een experience. Krijgen wij ook. Kijk maar naar wat er met de Kalverstraat gebeurt!

Is Amerika zo ver dat zij onze toekomst dicteren?

”Ja.”

En kunnen we daar nog iets aan doen?

“Nee. Het stoort mij ook. Daarom heb ik in 1995 al mijn boek geschreven. Maar ja.”

Gaat onze cultuur eraan?

“Dat heeft de TV al gedaan. Toen ik voor het eerst in New York was, dacht ik dat ik er geboren was. Ik kende alles al. Heel geestig: ik ben een keer op wintersport in Vermont geweest. Daar herkende ik de echte wintertaferelen van Kwik, Kwek en Kwak uit de Donald Duck. Kun je nagaan.”

Nederland wil voorop gaan lopen. We hebben een echt ICT-kabinet.

“Ha! Wim Kok kun je niet e-mailen. En weet je nog, vorige zomer, toen Bram Peper dat essay geschreven had? Dat ging een beetje over de overheid in de nieuwe wereld. Kok weigerde dat stuk openbaar te maken, terwijl het allang op de site van de NRC stond. Het wás al openbaar. Als Kok er iets van begrepen had, had hij gezegd: “Dames en heren, dit is de URL waar je het kunt vinden.”

Je hebt je PvdA-lidmaatschap opgezegd. Boos omdat ze je niet raadplegen?

“Boos, boos. Het is dubbel. Als ze hadden gedaan wat in mijn boek stond, had Nederland een voorsprong gehad. Maar de politiek pikt dat niet op. En de pers eigenlijk ook niet. Aan de andere kant: als iedereen het had gezien, was mijn bedrijf niet zo ver geweest als het nu is. Ik doe het lekker zelf.”

Is het moeilijk om het ook te zien?

“Het is een mindset. Als ik nou tegen jullie zeg dat het slim is om links in jullie artikel te zetten, dan zitten jullie verbaasd te kijken. Dat is dat oude denken.”

Wij zijn van HP/De Tijd. Op papier.

“Jullie schrijven een stuk en als het klaar is, is het klaar. Het is alleen maar uitzenden. Wat vinden de lezers ervan? Weet je niet. Willen ze misschien dieper?”
Is er nog hoop voor ons?

“Nee, op langere termijn niet. Ik zie HP/De Tijd en Vrij Nederland verdwijnen. Als je fuseert duurt het iets langer.”

Hoe kunnen we ons blad redden?

“Waarom zou je het redden?”

Omdat het mooi is.

“Mooi? Niet als te weinig mensen het lezen. Je publiek neemt onherroepelijk af. De jongere generatie leest het gewoon niet. Ik wel. Mijn zoons niet. En die weten heus niet minder van de wereld. Een paar jaar geleden had een van mijn zoons een grap. We gingen op vakantie met het vliegtuig. Werd De Telegraaf uitgedeeld. Zei hij:

“Goh, is die ook op papier?” Lachen.

“Maar het is wel de realiteit. De hele volgende generatie die eraan komt, leest geen kranten. Alleen de naïeve krantenman gelooft dat het vanzelf goedkomt als ze ouder zijn. Onzin.”

Dat zijn allemaal niet zulke positieve ontwikkelingen die je schetst.

“Waarom niet? Ik praat niet over beter of slechter. Het is gewoon anders. Tussen 1975 en 1980 is een scheidslijn tussen generaties ontstaan die de ouderen niet onderkennen. Wie na die tijd geboren is, is opgegroeid met dertig, veertig TV-kanelen, een videorecorder die je heel jong moest kunnen bedienen zodat je ouders konden uitslapen, MTV en TMF met vijf verschillende scenes in een seconde, Gameboy, Nintendo. Die generatie is visueel, multimediaal, interactief. Gaan ze naar school, zien ze hoe het vroeger was. Iedereen van voor die tijd heeft daar moeite mee, is nog geprogrammeerd voor papieren informatie. Ik ook.”

Toch lijkt je nogal af te wijken van je eigen generatie.

“Omdat ik geluk heb gehad. Ik heb op mijn achttiende de kans gehad twee weken te leren programmeren. Dat was nog op tijd. Maar mensen die pas na hun 35ste met computers gaan werken, hebben verschrikkelijk veel moeite met die overstap. Die hebben het dus inderdaad drukker gekregen. Omdat ze niet geleerd hebben ermee om te gaan. Ze blijven het vertalen naar wat ze kennen. Mijn moeder van 84 heeft onlangs leren e-mailen. Fantastisch. Maar het niveau blijft beperkt. Als er maar een dingetje anders gaat dan verwacht, kan ze niet verder. Dan belt ze mij of mijn kinderen.”

Zo erg is dat toch niet, dat ze een keertje belt?

Zuchtend: “Zeker voor 1975 geboren?”

Ja.

“Dat is erg hoor, dat zelfs dertigers zo denken. In z'n algemeenheid kun je zeggen: de oude generatie heeft er veel moeite mee.”

Maar niemand heeft meer rust. Zelfs in de trein komt het werk per mobiele telefoon of e-mail naar je toe.

“Jonge kinderen hebben daar geen last van. Voor hen is het normaal. Toen mijn kinderen klein waren speelde ik vaak het spel “Wanneer denk je dat dit uitgevonden

is?" met ze. Alles wat bij hun geboorte al bestond, bestaat voor hen altijd al. Ze stelden een gloeilamp op een lijn met een televisie. Da's interessant hoor."

Ondanks al die moderne communicatiemiddelen zijn sommige mensen niet te bereiken. Neem je (ex-)collega Nina Brink. Niet te traceren.

"Je moet wel een goede manager voor jezelf zijn. Laten we er nu vooral niet te ingewikkeld over gaan doen. Zonder die moderne communicatiemiddelen had je Nina ook niet kunnen bereiken. Daar kun je die spullen niet de schuld van geven. Dan, na een korte stilte: "En ik? Ben ik goed te bereiken?"

Ja

"Aha. Iedereen krijgt binnen 24 uur een antwoord per e-mail."

Kan iedereen je inderdaad op je 06 bellen?

"Ik heb liever dat je me mailt. Waarom zetten jullie in dat blad eigenlijk geen e-mailadres onder je artikel. Kun je als lezer tenminste reageren."

Je kunt toch een brief schrijven?

"Ja hoor! Dat kost toch te veel tijd."

We willen jouw e-mailadres wel vermelden.

"Prima, dan huur ik twee meisjes in om alle vragen direct te beantwoorden. Dan kunnen zij mij weer mailen als ze het antwoord even niet weten."

En dat kost niet te veel tijd?

"Hou toch op. Internet is ideaal voor chaotische mensen. Dat sommigen toch problemen hebben, komt omdat we in een overgangsfase zitten waarin veel mensen nog niet optimaal met de nieuwe technologie omgaan. Jongeren integreren het wel op een heel natuurlijke manier in hun leven. Die zijn de hele dag aan het SMSen. Die hoef je dit soort vragen echt niet meer te stellen. Ze kunnen zich niet eens meer voorstellen hoe hun leven er zonder had uitgezien."

Eh, Maurice hoe gaat dat in jouw gezin? Je vrouw en kinderen zitten tot over hun oren in de nieuwe economie. Zitten jullie de hele dag te WAP-pen?

"Ik zie mijn gezin regelmatig. En mijn zoons mail ik. Af en toe gebruik ik de telefoon om ze te spreken. Ik was een keer met een groep vooraanstaande ondernemers in het buitenland. 's Avonds op mijn kamer ging ik een half uurtje internetten. Toen zei er eentje tegen me: "Jij altijd met je computer. Ik ben groot geworden omdat ik zo goed kan communiceren." Uit het gesprek dat volgde bleek dat hij z'n kinderen nog niet had gebeld. Terwijl ik met de mijne al zeven e-mails had uitgewisseld. Het is maar wat je definitie van communicatie is. Ik weet achteraf vaak niet eens via welke communicatievariant ik met de partner of kinderen heb gecommuniceerd. De partner belt me vaak."

Vind je dat niet vreemd als de telefoon gaat?

"Waarom? Ik bel heus nog wel. Sommige zaken handel je efficiënter af met e-mail. Als mijn partner een zakelijke vraag heeft waarop ze de volgende dag antwoord wil hebben, is het veel efficiënter om even te mailen. Dat weet ze ook. Als ze me mailt, weet ze zeker dat ze antwoord krijgt. Als mensen iets van me willen, moeten ze me mailen."

Twee weken geleden had je een storing, zei je secretaresse. Dat was een drama voor je.

“Ja, toen lag-ie om vier uur plat.”

Dat was een drama voor je?

“Nou een drama... Weet je wat een drama is? Als ik iets gemaakt heb en ik kan het niet versturen. Maar laten we het over het gemak hebben. Als iemand me een vraag stelt en ik weet niet naar welke computer ik het antwoord moet mailen, stuur ik mezelf een e-mail waarin staat dat ik dat moet opzoeken.”

In je agenda schrijven hoeft niet meer?

“Nee, ik heb geen papieren agenda.”

En kranten?

“Ik heb drie abonnementen: de Volkskrant, NRC Handelsblad en Het Parool. Ik kan me vreselijk opwinden als ik om half vijf 's ochtends de digitale Telegraaf wil raadplegen en er is nog geen verse.”

En papier? Heb je dat nog wel in huis?

‘Om op te schrijven, bedoel je? Nee, dat denk ik niet. Schrijven is inmiddels voor mij iets tegennatuurlijks. Als ik twee zinnen schrijf, krijg ik kramp.’

Schrijven de mensen over twintig jaar nog?

:Misschien wel. We gaan meer typen. Het is toch belachelijk dat we op school wel leren schrijven, maar niet leren typen. Hoe hebben jullie leren typen?

Gewoon zelf geleerd. Met twee vingers.

“Echt? Waarom leren ze het de jeugd toch niet fatsoenlijk op school? Autorijden moet ook in het vakkenpakket.”

Ja, dat zou fijn zijn.

“Op school leren ze je te veel dingen waar je later niets aan hebt. Als ze over schoolvernieuwing praten, zeggen ze altijd dat al die oude vakken moeten blijven bestaan. Dat nieuwe moet er dan maar even bij gedaan worden. In Nederland leiden we onze kinderen op voor het verleden. Het is een soort praktische geschiedenis.

“We weigeren om het oude te laten vallen. Bij veel organisaties zeggen ze: we gaan de memo's nu ook per e-mail versturen. En dat CC'en ze dan. Dus je krijgt het twee keer. Ik vind CC'en iets achterlijks. Voor je het weet, krijg je iets honderd keer. In mijn bedrijf CC't niemand. Een organisatie moet tegen z'n medewerkers zeggen: je krijgt je memo's of op papier of per mail.

Zijn de grote Nederlandse bedrijven goed bezig?

“Ach welnee. Ze hebben internet te laat ontdekt. . Nederland heeft een poldermodel. Dat betekent dat je pas iets gaat doen als de laatste overtuigd is. Grote veranderingen komen er alleen als de eerste persoon overtuigd is. In Nederland doen ze alles om iets nieuws te weren. Dan krijg je dat gelul over de veiligheid van internet. Er worden allemaal problemen opgeworpen om maar niet mee te hoeven doen. Voor onderzoek is geen geld. Dat krijg je met een premier als Wim Kok. De vleesgeworden veiligheid. Dat heeft z'n voordelen, maar niet als je wat wilt veranderen.”

Gaat Wim Kok onze toekomst verpesten?

“Dat is al gebeurd. We leven nu in een heerlijke wolk van hoogconjunctuur. Dat sust ons in slaap. Zodra die wolk verdwenen is, schrikken we wakker en kunnen we niet meer aanhaken bij de structurele veranderingen die zich voltrokken hebben.”

Hoe erg is het?

“Heel erg. Op internationale beurzen kom je bedrijven uit Puerto Rico, India en Beieren tegen. En heel af en toe ook eentje uit Nederland.”

Verschrikkelijk.

“Ik vind het verschrikkelijk dat jullie niet weten hoe erg wij achterlopen. Is dit een grap? Waarom lachen jullie? Wat is er leuk? Het is toch verschrikkelijk dat iedereen denkt dat we het door de nieuwe technologie steeds drukker krijgen. Het maakt alles gemakkelijker. We zitten in dit land met een premier die niet weet wat een muis is, journalisten die denken dat ze het drukker krijgen en een professor in de economie die het een schande vindt als mijn bedrijf naar de beurs gaat.

Je doelt op professor Bomhof?

“Ja, wie anders? Hij valt mij in de krant aan dat ik niet naar de beurs mag omdat ik geen winst maak. Dat noemt zich professor! Meneer is even vergeten dat AOL in 1992 met verlies naar de beurs ging maar ondertussen wel Time Warner heeft opgekocht en in het eerste kwartaal van dit jaar 600 miljoen winst heeft gemaakt. Wereldwijd worden honderden bedrijven door de lokale markt in staat gesteld om naar de beurs te gaan. En in Nederland zitten we met een professor in de economie die in het jaar 2000 zegt: Nederland gaat een uitzonderingspositie innemen door bedrijven naar de beurs te laten gaan die geen winst maken. Die man heeft de laatste tien jaar gemist. Wat een onzin. Dat roepen mensen die een informatie-achterstand hebben.”

En wij? Kunnen wij nog wat aan die achterstand doen?

“Nou, ik neem jullie in ieder geval niet aan op de Newcademy.””

mdehond@newconomy.nl

a.v.d.horst@hpdetijd.audax.nl

m.v.roosmalen@hpdetijd.audax.nl